

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 685/2008

z dnia 17 lipca 2008 r.

uchylające cło antidumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 85/2006 na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”), w szczególności jego art. 9 i art. 11 ust. 3,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**1. Obowiązujące środki**

- (1) W wyniku dochodzenia antidumpingowego („dochodzenie pierwotne”) Rada nałożyła rozporządzeniem (WE) nr 85/2006⁽²⁾ ostateczne cło antidumpingowe na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii. Ostateczne cło nałożono w postaci minimalnej ceny importowej („MIP”).

2. Wniosek o dokonanie przeglądu i jego rozpoczęcie

- (2) Dnia 20 lutego 2007 r. Komisja otrzymała wniosek o częściowy przegląd okresowy, złożony przez następujące państwa członkowskie: Hiszpanię, Litwę, Polskę, Portugalię i Włochy („wnioskodawcy”) zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (3) Wniosek zawierał dowody *prima facie*, że okoliczności, na podstawie których ustanowiono środki, uległy zmianie i że są to zmiany trwałe. Wnioskodawcy twierdzą i przedstawiają dowody *prima facie*, że porównanie skon-

struowanej wartości normalnej i cen eksportowych prowadziłyby do ograniczenia dumpingu znacznie poniżej poziomu istniejących środków. Dlatego dalsze stosowanie wprowadzonych środków na obecnym poziomie nie jest już konieczne do zrównoważenia skutków dumpingu. Przedstawione dowody uznano za wystarczającą podstawę wszczęcia postępowania.

- (4) W związku z tym, po konsultacji z Komitetem Doradczym, dnia 21 kwietnia 2007 r. Komisja wszczęła, poprzez publikację zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾, częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych nałożonych na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).

- (5) Przegląd ten był ograniczony w swoim zakresie do dumpingu, a jego celem było określenie potrzeby dalszego stosowania, uchylenia lub zmiany obowiązujących środków.

3. Strony zainteresowane objęte postępowaniem

- (6) Komisja oficjalnie zawiadomiła o wszczęciu postępowania wszystkich znanych eksporterów/producentów w Norwegii, przedsiębiorstwa handlowe, importerów, a także stowarzyszenia, o których wiadomo, że są zainteresowane, jak również przedstawiciele Królestwa Norwegii. Stronom zainteresowanym umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

4. Kontrola wyrywkowa

- (7) Z sekcji 5 lit. a) zawiadomienia o wszczęciu postępowania wynika, że Komisja może podjąć decyzję o zastosowaniu kontroli wyrywkowej zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego. W odpowiedzi na wniosek wystosowany zgodnie z sekcją 5 lit. a) ppkt i) zawiadomienia o wszczęciu postępowania 267 przedsiębiorstw terminowo dostarczyło żądane informacje. Spośród nich 169 to producenci eksportujący łososia hodowlanego. Wywozu dokonywano bezpośrednio lub pośrednio za pośrednictwem powiązanych i niezależnych przedsiębiorstw handlowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 15 z 20.1.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 88 z 21.4.2007, s. 26.

- (8) Ze względu na dużą liczbą zaangażowanych przedsiębiorstw podjęto decyzję o zastosowaniu przepisów w zakresie kontroli wrywkowej oraz, po konsultacji z przedstawicielami przemysłu norweskiego, wybrano w tym celu próbę spośród przedsiębiorstw produkcyjnych o najwyższej wielkości wywozu do Wspólnoty Europejskiej (producenci eksportujący). Przedstawiciele przemysłu norweskiego zaproponowali włączenie do próby: i) przedsiębiorstwa produkcyjnego niedokonującego wywozu samodzielnie, a jedynie za pośrednictwem niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych w Norwegii; oraz ii) dwóch eksporterów, ale nie producentów produktu objętego postępowaniem. Wniosek ten nie mógł zostać przyjęty, ponieważ jeśli chodzi o przedsiębiorstwo produkcyjne, brakuje wystarczających gwarancji możliwości faktycznej identyfikacji sprzedaży eksportowej do Wspólnoty za pośrednictwem niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych. Co do producentów nieprowadzących własnej produkcji łososa, niemożliwe było ustalenie wartości normalnej, a co za tym idzie właściwego cła dla takich przedsiębiorstw.
- (9) Zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego wyboru kontrolowanej próby dokonano na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu, która mogła zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie. Producenci eksportujący, którzy znaleźli się w ostatecznej próbie, odpowiadają za prawie 60 % zgłoszonej wielkości wywozu do Wspólnoty produktu objętego postępowaniem.
- (10) W odniesieniu do importerów oraz w celu umożliwienia Komisji podjęcia decyzji o tym, czy kontrola wrywkowa jest niezbędna, w sekcji 5 lit. a) ppkt ii) zawiadomienia o wszczęciu postępowania wezwano importerów we Wspólnocie do przedstawienia informacji, o których mowa we wspomnianej sekcji. Tylko czterech importerów we Wspólnocie wypełniło formularz dotyczący kontroli wrywkowej. Ze względu na tak niską liczbę współpracujących importerów w tym przypadku kontrola wrywkowa nie była konieczna.
- (11) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do określenia dumpingu. W tym celu Komisja zaprosiła wszystkie strony, o których wiadomo, że są zainteresowane oraz wszystkie pozostałe strony, które zgłosiły się w terminie wskazanym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, do współpracy w przedmiotowym postępowaniu oraz do wypełnienia właściwych kwestionariuszy. W tym zakresie współpracowało z Komisją i przedstawiło swoje poglądy 267 producentów i eksporterów z Norwegii, przedstawiciele wspólnotowych producentów łososa oraz rządu Irlandii i Szkocji. Ponadto czterech importerów oraz sześciu włączonych do próby norweskich producentów eksportujących złożyło w wyznaczonym terminie całkowicie wypełnione kwestionariusze.
- (12) Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne na terenie następujących przedsiębiorstw:
- a) *importerzy/przetwórcy/użytkownicy:*
- Laschinger GmbH, Bischofsmais, Niemcy,
 - Gottfried Friedrichs KG (GmbH & Co.), Hamburg, Niemcy,
 - Rodé Vis B.V., Urk, Niderlandy,
 - Hätälä Oy, Oulu, Finlandia;
- b) *producenci eksportujący w Norwegii (poziom grupy):*
- Marine Harvest AS, Bergen, Norwegia,
 - Hallvard Leroy AS, Bergen, Norwegia.
- (13) Dwóch największych norweskich producentów eksportujących, tzn. Marine Harvest AS i Hallvard Leroy AS, odpowiadało za ponad 44 % łącznej produkcji zgłoszonej przez współpracujących producentów norweskich oraz 45 % norweskiego wywozu do Wspólnoty.
- (14) Informacje przedstawione przez pozostałe cztery przedsiębiorstwa włączone do próby poddano gruntownej analizie i ustalono, że ich koszty produkcji i ceny eksportowe zasadniczo odpowiadały kosztom i cenom firm, w których przeprowadzono wizyty weryfikacyjne.
- (15) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

5. Okres objęty dochodzeniem

- (16) Dochodzenie dotyczące dumpingu objęło okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądowym” lub „ODP”).

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

- (17) Produkt objęty postępowaniem jest taki sam jak w przypadku dochodzenia pierwotnego, tzn. jest to łosoś hodowlany (w odróżnieniu od dzikiego), filetowy bądź niefiletowy, świeży, schłodzony lub mrożony, pochodzący z Norwegii („produkt objęty postępowaniem”). Definicja nie obejmuje innych podobnych produktów otrzymanych z ryb hodowlanych, np. pstrąga tęczowego, biomasy (żywe łososie) oraz dzikiego łososa, i bardziej przetworzonych typów, np. łososa wędzonego.

- (18) Produkt jest obecnie objęty kodami CN ex 0302 12 00, ex 0303 11 00, ex 0303 19 00, ex 0303 22 00, ex 0304 19 13 oraz ex 0304 29 13, odpowiadającymi różnym jego rodzajom (ryby świeże lub chłodzone, filety świeże lub chłodzone, ryby mrożone oraz mrożone filety).

2. Produkt podobny

- (19) Jak ustalono podczas dochodzenia pierwotnego i potwierdzono w trakcie przedmiotowego dochodzenia, produkt objęty postępowaniem oraz produkt wytwarzany i sprzedawany na krajowym rynku norweskim mają te same podstawowe właściwości fizyczne i to samo zastosowanie. Uznano je zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ bieżący przegląd ograniczony był do dumpingu, nie wyciągnięto żadnych wniosków dotyczących produktu wytwarzanego i sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym.

C. DUMPING

1. Informacje ogólne

- (20) Norwescy producenci łosia hodowlanego sprzedawali produkt objęty postępowaniem do Wspólnoty bezpośrednio lub przez powiązane i niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe. Do obliczenia ceny eksportowej na poziomie producenta wykorzystano jedynie dane dotyczące identyfikowalnej sprzedaży przeznaczonej na rynek wspólnotowy, dokonywanej bezpośrednio lub poprzez przedsiębiorstwa z siedzibą w Norwegii.

2. Wartość normalna

- (21) W celu określenia wartości normalnej Komisja ustaliła najpierw dla każdego producenta eksportującego włączonego do próby, czy jego ogólna sprzedaż łosia hodowlanego na rynku krajowym była reprezentatywna w porównaniu z ogólną sprzedażą eksportową do Wspólnoty. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego sprzedaż krajową uznawano za reprezentatywną, gdy wielkość łącznej sprzedaży krajowej każdego producenta eksportującego stanowiła co najmniej 5 % wielkości jego łącznej sprzedaży z przeznaczeniem na wywóz do Wspólnoty.
- (22) Aby ustalić, czy sprzedaż krajowa jest reprezentatywna, nie uwzględniono sprzedaży na rzecz niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych zlokalizowanych w Norwegii i posiadających pozwolenie na wywóz w ODP, gdyż nie można było z pewnością ustalić miejsca przeznaczenia takiej sprzedaży. Dochodzenie potwierdziło, że taka sprzedaż w przeważającej mierze przeznaczona była na wywóz na rynki krajów trzecich, a zatem nie była przeznaczona do konsumpcji krajowej.
- (23) Następnie Komisja ustaliła, które typy produktu sprzedawane na rynku krajowym przez przedsiębiorstwa cechu-

jące się reprezentatywną wielkością sprzedaży krajowej były identyczne lub bezpośrednio porównywalne z typami sprzedawanymi na wywóz do Wspólnoty.

- (24) Sprzedaż krajowa danego typu produktu uznawana była za wystarczającą reprezentatywną, jeśli wielkość sprzedaży tego typu produktu na rzecz odbiorców niezależnych na rynku krajowym w okresie objętym dochodzeniem była równa co najmniej 5 % łącznej wielkości sprzedaży eksportowej porównywalnego typu produktu do Wspólnoty.
- (25) Następnie zbadano, czy można uznać, że sprzedaż krajowa każdego typu produktu objętego postępowaniem, sprzedawanego na rynku krajowym w ilościach reprezentatywnych, była dokonywana w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ustalając odsetek sprzedaży z zyskiem produktu typu, o którym mowa, na rzecz odbiorców niezależnych. W tym celu w następujący sposób ustalono odsetek sprzedaży krajowej z zyskiem na rzecz odbiorców niezależnych dla każdego typu wywożonego produktu na rynku krajowym w okresie objętym dochodzeniem.
- (26) W przypadkach gdy wielkość sprzedaży typu produktu, sprzedawanego po cenie sprzedaży netto równej obliczonym kosztom produkcji lub od nich wyższej, przekraczała 80 % ogólnej wielkości sprzedaży dla tego typu, a średnia ważona cena tego typu była równa kosztom produkcji lub od nich wyższa, wartość normalną oparto na rzeczywistych cenach krajowych. Cenę tę obliczano jako średnią ważoną cenę sprzedaży krajowej ogółem tego typu, dokonanej w ODP, bez względu na to, czy była to sprzedaż z zyskiem, czy nie.
- (27) W przypadkach gdy wielkość sprzedaży z zyskiem danego typu produktu stanowiła 80 % lub mniej łącznej wielkości sprzedaży takiego typu, lub gdy średnia ważona cena danego typu była niższa niż koszty produkcji, wartość normalna oparta była na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona sprzedaży z zyskiem wyłącznie dla danego typu, pod warunkiem że sprzedaż ta stanowiła co najmniej 10 % lub więcej łącznej wielkości sprzedaży danego typu.
- (28) W przypadkach gdy wielkość sprzedaży z zyskiem danego typu stanowiła mniej niż 10 % ogólnej wielkości sprzedaży, uznano, że dany produkt sprzedany został w ilościach niewystarczających, aby cenę krajową potraktować jako odpowiednią podstawę do ustalenia wartości normalnej.
- (29) W przypadku gdy ceny krajowe danego typu produktu sprzedawanego przez producenta eksportującego nie mogły zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, konieczne było zastosowanie innej metody.

- (30) Po pierwsze, zbadano, czy zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego można ustalić wartość normalną na podstawie cen krajowych pozostałych producentów w Norwegii. Ponieważ w tym przypadku nie były dostępne inne wiarygodne ceny pozostałych producentów, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego użyto skonstruowanej wartości normalnej.
- (31) Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego Komisja obliczyła zatem skonstruowaną wartość normalną w opisany poniżej sposób. Wartości normalne zostały skonstruowane poprzez dodanie do ponoszonych przez każdego z eksporterów kosztów wytwarzania wywozonych typów produktów (w razie potrzeby odpowiednio skorygowanych) odpowiedniej kwoty kosztów ogólnych i administracyjnych („koszty SG&A”) oraz odpowiedniej marży zysku.
- (32) We wszystkich przypadkach koszty SG&A i zysk ustalono zgodnie z metodami wskazanymi w art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Komisja zbadała w tym celu, czy dane o poniesionych kosztach SG&A oraz zyskach osiągniętych przez każdego z producentów eksportujących objętych postępowaniem na rynku krajowym są wiarygodne.
- (33) Żaden z sześciu producentów eksportujących objętych postępowaniem, dla którego konieczne było skonstruowanie wartości normalnej, nie cechował się reprezentatywną sprzedażą krajową. Dlatego też metoda opisana w formule wprowadzającej art. 2 ust. 6 nie mogła zostać zastosowana. Artykuł 2 ust. 6 lit. a) nie mógł zostać zastosowany, ponieważ żaden z producentów eksportujących objętych postępowaniem nie cechował się reprezentatywną sprzedażą krajową. Artykuł 2 ust. 6 lit. b) również nie miał zastosowania, ponieważ sprzedaży ogólnej kategorii produktów na rynkach krajowych nie uznano za dokonywaną w zwykłym obrocie handlowym. Dlatego też wielkość kosztów SG&A i zysków ustalono zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, tj. na podstawie innej racjonalnej metody. W tym zakresie oraz przy braku jakichkolwiek innych bardziej wiarygodnych informacji uznano, że marża zysku wynosząca 30 % oraz wysokość kosztów SG&A na poziomie 3 % będą wartościami zasadnymi, biorąc pod uwagę dane liczbowe zgłoszone przez sześciu producentów eksportujących podczas ODP w odniesieniu do ich sprzedaży krajowej.
- (34) Norwescy producenci eksportujący zakwestionowali zastosowanie marży zysku wynoszącej 30 %, twierdząc, że nie odpowiada ona żadnym rzeczywistym danym liczbowym odzwierciedlającym normalne marże w sektorze hodowli ryb. Jednakże z akt nie wynikało, że kwoty zysków ustalone w opisany powyżej sposób przekraczają wielkość zysku zwykle uzyskiwanego przez pozostałych producentów eksportujących ze sprzedaży produktów tej samej kategorii ogólnej na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia w ODP. Marża zysku była bowiem, jak wspomniano powyżej, oparta na rzeczywistych zweryfikowanych danych liczbowych. Dlatego też argument ten musiał zostać odrzucony.

3. Cena eksportowa

- (35) W każdym przypadku, gdy produkt objęty postępowaniem był wywożony do odbiorców niezależnych we Wspólnocie, cena eksportowa była ustalana zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, mianowicie na podstawie rzeczywiście zapłaconych lub należnych cen eksportowych.
- (36) W przypadku gdy sprzedaży eksportowej dokonano za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych, cena eksportowa została skonstruowana, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, na podstawie ceny, po której przywożone produkty zostały po raz pierwszy odsprzedane niezależnemu nabywcy, z należyтым uwzględnieniem wszystkich kosztów poniesionych między przywozem a odsprzedażą, a także na zasadnej marży kosztów SG&A i zysków. W tym zakresie wykorzystano rzeczywistą wartość kosztów SG&A poniesionych przez powiązane przedsiębiorstwa handlowe w ODP. Co do zysku ustalono, na podstawie dostępnych informacji oraz przy braku jakichkolwiek innych bardziej wiarygodnych danych, że przyjęcie zysku na poziomie 2 % dla przedsiębiorstwa handlowego z tego sektora gospodarki było zasadne.
- (37) Jak wspomniano powyżej w motywie 22, w przypadkach, kiedy sprzedaży dokonywano poprzez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe, niemożliwe było ustalenie z pewnością miejsca przeznaczenia wywożonego produktu. Dlatego też niemożliwe było ustalenie, czy danej sprzedaży dokonano na rzecz odbiorcy we Wspólnocie lub do innego kraju trzeciego, w związku z czym postanowiono nie uwzględniać sprzedaży na rzecz niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych. Przemysł wspólnotowy sprzeciwił się zastosowaniu tego podejścia, twierdząc, że taka sprzedaż powinna zostać objęta dochodzeniem, gdyż łośoś sprzedawany przez niezależne przedsiębiorstwa handlowe trafiał do Wspólnoty po cenach niższych niż MIP.
- (38) Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego przy ustalaniu ceny eksportowej pod uwagę należy brać sprzedaż na rzecz pierwszego niezależnego odbiorcy, a zatem, w kontekście ustalania dumpingu, ceny odsprzedaży naliczone przez pierwszego niezależnego odbiorcę są nieistotne. Dlatego też argument ten musiał zostać odrzucony.

4. Porównanie

- (39) Wartość normalną i ceny eksportowe porównano na podstawie ceny *ex-works*.
- (40) Aby zapewnić rzetelne porównanie między wartością normalną a ceną eksportową, wzięto pod uwagę, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Wprowadzono odpowiednie dostosowania we wszystkich przypadkach, w których uznano je za rozsądne, prawidłowe i poparte potwierdzonymi dowodami. Na tej podstawie uwzględniono różnice w bonifikatach, rabatach, kosztach transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku i kosztach dodatkowych, jak również kosztach związanych z opakowaniem, kosztach kredytu i należności celnych przywozowych.

5. Dumping

5.1. Przedsiębiorstwa objęte próbą

- (41) Dla producentów eksportujących objętych próbą obliczono indywidualny margines dumpingu. W przypadku tych przedsiębiorstw porównano średnią ważoną wartość normalną każdego typu wywożonego do Wspólnoty produktu objętego postępowaniem ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego mu typu produktu objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

5.2. Przedsiębiorstwa nieobjęte próbą

- (42) W odniesieniu do współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą ustalono, że w przypadku znacznej części ich sprzedaży, ceny eksportowe zasadniczo odpowiadały cenom eksporterów objętych próbą. Z powodu braku jakichkolwiek informacji wskazujących na odmienny stan rzeczy stwierdzono, że wyniki kontroli wyrzykowej są reprezentatywne dla wszystkich innych eksporterów.

5.3. Przedsiębiorstwa niewspółpracujące

- (43) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy, tzn. prawie 100 %, stwierdzono również, że marginesy dumpingu określone dla objętych próbą współpracujących producentów eksportujących są reprezentatywne dla Norwegii.

5.4. Marginesy dumpingu

- (44) W świetle powyższego marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny cif na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, są następujące:

Marine Harvest AS	- 20,3 %
Norway Royal Salmon AS	- 5,9 %
Hallvard Leroy AS	- 13,0 %
Mainstream Norway AS	- 0,8 %
Norwell AS	- 0,8 %
Polar Quality AS	- 2,7 %

- (45) Średni ważony margines dumpingu dla wszystkich sześciu eksportujących przedsiębiorstw wynosi - 16,1 %.

D. PRAWDOPODOBIEŃSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA DUMPINGU

1. Informacje ogólne

- (46) Ponieważ dumping ustalony podczas ODP nie przekraczał progu *de minimis*, zbadano dodatkowo, czy istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia dumpingu w przypadku wygaśnięcia środków zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, tzn. czy okoliczności odnotowane podczas ODP miały trwały charakter. W tym zakresie zbadano w szczególności następujące cztery aspekty: i) ewolucja wartości normalnej; ii) rozwój wielkości i cen wywozu do Wspólnoty oraz innych krajów trzecich; iii) wielkość produkcji i moce produkcyjne w Norwegii; oraz iv) sytuacja przemysłu norweskiego.

2. Ewolucja wartości normalnej

- (47) W przypadku znacznej większości sprzedaży eksportowej (tzn. ok. 99 %) wartość normalna została skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego na podstawie kosztów produkcji ponoszonych przez producentów eksportujących objętych postępowaniem, do których dodawano kwotę kosztów SG&A oraz zysk. Dlatego też uznano za właściwe zbadanie prawdopodobnej ewolucji kosztu produkcji w Norwegii jako surrogatu dla cen krajowych, w celu ustalenia prawdopodobnej ewolucji wartości normalnej.
- (48) Dochodzenie wykazało, że struktura kosztów norweskich producentów eksportujących pozostawała stabilna przez cały ODP. Koszty produkcji badanych przedsiębiorstw na jednostkę wynosiły podczas ODP średnio 20–25 % poniżej MIP.
- (49) Co do ich prawdopodobnej ewolucji, zbadano szereg czynników wpływających na poziom kosztów jednostkowych, takich jak koszty karmy, koszty zakupu łosia w stadium *smolt*, wpływ procesu konsolidacji norweskiego sektora produkcji łosia oraz coraz szersze zastosowanie nowych, coraz bardziej efektywnych pod względem kosztów technologii.

- (50) Uznano, że koszt karmy, wynoszący 50–60 % kosztu łącznego jest wiarygodnym wskaźnikiem w odniesieniu do ewolucji kosztów łącznych. Potwierdzają to także analitycy przemysłowi, specjalizujący się w przedmiotowym sektorze. Niektóre strony zainteresowane twierdziły, że koszty łączne wzrosną po zakończeniu ODP oraz że prawdopodobny jest ich dalszy wzrost, tzn. o co najmniej 30 % do końca 2008 r. w porównaniu z początkiem ODP, głównie ze względu na rzekomy wzrost cen karmy. Ponadto utrzymywały one, że połączenie rosnącej wartości normalnej ze spadającymi cenami eksportowymi poskutkuje ponownym wystąpieniem dumpingu.

(51) Strony zainteresowane objęte postępowaniem nie przedstawiły żadnych konkretnych dowodów na potwierdzenie rzekomego wzrostu kosztu karmy o 30 %. Ponadto twierdzeń tych nie potwierdziła analiza możliwego rozwoju sytuacji pod względem kosztów. Tak więc, wbrew twierdzeniom wspomnianych stron zainteresowanych, dochodzenie wykazało, że zweryfikowane koszty karmy ponoszone przez norweskich producentów eksportujących pozostawały mniej więcej stabilne przez cały ODP i trzy pierwsze kwartały 2007 r. Tabela 1 w motywie 54 przedstawia zatem jedynie niewielki wzrost kosztów karmy w latach 2006–2007. Dochodzenie wykazało także, że wzrost cen karmy powiązany jest głównie ze wzrostem cen niektórych składników karmy (surowców), takich jak olej rybny i mączka rybna. Należy zaznaczyć, że olej rybny i mączka rybna są do pewnego stopnia zastępowalne innymi, tańszymi surowcami możliwymi do wykorzystania w karmie, takimi jak oleje i mączki roślinne. W związku z tym producenci ryb normalnie zmieniliby skład karmy w celu utrzymania ogólnych kosztów karmy na maksymalnie niskim poziomie. Dlatego też oczekuje się, że nawet jeżeli koszt niektórych składników karmy wzrośnie, nie będzie mieć to bezpośredniego liniowego wpływu na ogólny koszt karmy, tzn. ewentualny wzrost nastąpi w znacznie wolniejszym tempie. Należy również zaznaczyć, że inne czynniki kosztów, opisane poniżej w motywach 52 oraz 55–63, będą redukować wzrost kosztów karmy, mając na niego zarazem kompensujący wpływ.

(52) Co do cen łososia w stadium *smolt*, stanowiących ok. 15 % łącznego kosztu hodowli, dochodzenie wykazało, że doszło do spadku tych cen, jak pokazano w tabeli 1 poniżej. Wprawdzie trudno jest dokładnie przewidzieć, jak kształtować się będą ceny łososia w stadium *smolt*, jednak uznano, że utrzymująca się tendencja zniżkowa, widoczna w tabeli 1 poniżej, stanowi wiarygodny wskaźnik pozwalający na wyciągnięcie zasadnego wniosku, że ta sama tendencja utrzyma się w przyszłości. W każdym razie dochodzenie nie wskazało na znaczną zmianę w kosztach łososia w stadium *smolt* w przyszłości, a żadna ze stron zainteresowanych nie powołała się na taki argument.

(53) Ponieważ koszty łososia w stadium *smolt* i koszty karmy stanowią co najmniej 65 % łącznych kosztów, a oleje rybne i mączka rybna w karmie mogą być w pewnym stopniu zastąpione innymi tańszymi surowcami (zob. motyw 51 powyżej), stwierdzono, że łączne koszty prawdopodobnie nie wzrosną znacząco w przewidywalnej przyszłości.

(54) Tabela 1: Ewolucja kosztów karmy i łososia w stadium *smolt* w koronach norweskich (na 1 kg łososia – patroszonego, z głową (HOG) (źródło: Kontali Analyse AS⁽¹⁾ (2008)).

Norwegia	2003	2004	2005	2006	2007 E
Karma	10,36	9,41	8,90	10,08	10,65
Łosoś w stadium <i>smolt</i>	2,10	2,00	1,94	1,72	1,70

(55) Po opublikowaniu informacji przemysł wspólnotowy zakwestionował powyższe ustalenia, twierdząc, że koszty karmy należało obliczyć w przeliczeniu na generację ryb, ponieważ koszty karmy w danym roku nie mają wpływu na koszty zbioru w tym samym roku, lecz na koszty przyszłego zbioru. W przeciwnym razie wnioski dotyczące rozwoju sytuacji w tym zakresie nie będą odzwierciedlały stanu faktycznego. Twierdzenie to musiało zostać odrzucone, ponieważ w analizie wykorzystano rzeczywiste zweryfikowane koszty karmy zagregowane według rodzaju.

(56) Przemysł wspólnotowy zakwestionował również wniosek, że wyższe ceny niektórych składników karmy mogą zostać zrównoważone w drodze zastąpienia. W tym zakresie przedstawiono argument, że ze względu na wzrost cen pozostałych składników karmy, z jednej strony, oraz na niekorzystny wpływ na jakość mięsa łososia, z drugiej strony, takie zastąpienie miałyby ograniczony zakres. Twierdzenia o wzroście kosztów pozostałych składników karmy nie zostały poparte wystarczającymi dowodami i w związku z tym musiały zostać odrzucone. Ograniczoną zastępowalność niektórych składników karmy wzięto pod uwagę. Jednakże, jak wspomniano powyżej w motywie 51, ustalono, że zastąpienie do pewnego stopnia jest rzeczywiście możliwe. Na tej podstawie stwierdzono, że chociaż koszty karmy mogą w przyszłości wzrosnąć, to prawdopodobnie nie wzrosną w takim samym stopniu, co koszty oleju rybnego i mączki rybnej. Przemysł wspólnotowy nie przedstawił żadnych dowodów zaprzeczających tym wnioskom.

(57) Proces konsolidacji to kolejny czynnik przyczyniający się do stabilizacji kosztów produkcji. Należy zaznaczyć, że liczba przedsiębiorstw produkujących 80 % łososia atlantyckiego w Norwegii zmniejszyła się z 55 w 2000 r. do 31 w 2006 r. Wprawdzie norweski sektor hodowli ryb nadal można postrzegać jako rozdrobniony, jednak proces konsolidacji wywiera korzystny wpływ na koszty produkcji nie tylko najważniejszych producentów w Norwegii, których także wybrano do kontroli wyrwykowej, ale także na całość sektora, co potwierdzają specjalizujący się w nim analitycy. Nowe efekty synergii, integracja działalności produkcyjnej i korzyści skali umożliwiły bowiem producentom kontrolę wzrostu kosztów na jednostkę, pomimo istotnego wzrostu wielkości produkcji.

(58) Oczekuje się, że tendencja konsolidacyjna będzie utrzymywać się w przyszłości i bardzo prawdopodobne jest, że dzięki korzyściom skali będzie mieć bardzo pozytywny wpływ na koszty.

(¹) Firma Kontali Analyse AS dostarcza danych statystycznych, głównie dotyczących sektora akwakultury i rybołówstwa (www.kontali.no).

- (59) Ponadto wprowadzenie nowych technologii i urządzeń do hodowli ryb przyczyniło się do ograniczenia wzrostu kosztów na jednostkę, pomimo faktu, że zwiększyła się wielkość produkcji (zob. motyw 64 i dalsze).
- (60) Po opublikowaniu informacji przemysł wspólnotowy zakwestionował obniżenie kosztów produkcji, argumentując, że konsolidacja sama w sobie niekoniecznie jest czynnikiem obniżającym koszty. Stwierdzono w związku z tym, że według statystyk norweskich średnie i małe przedsiębiorstwa w Norwegii są bardziej efektywne niż duże grupy. Ponadto wysunięto argument, że wniosek dotyczący obniżenia kosztów jest sprzeczny z ustaleniami zawartymi w motywie 92, dotyczącymi możliwych konsekwencji epidemii oraz oczekiwanego mniejszego odłowu łososia w stadium *smolt* w przyszłości, gdyż każdy z tych czynników skutkowałby zwiększeniem kosztów.
- (61) Przede wszystkim należy zaznaczyć, że motyw 92 nie odnosi się do skutków epidemii, ale do normalnego wskaźnika umieralności właściwego dla produkcji łososia i niemającego wpływu na koszty jako takie. Po drugie, oczekiwany mniejszy odłów łososia w stadium *smolt*, o którym mowa we wspomnianym motywie, nie jest wynikiem sytuacji wyjątkowej i nie uważa się go za znacznie zmniejszony, wobec czego nie ma on poważnego wpływu na koszty ogólne. Motyw 92 ma na celu jedynie wykazanie, że wzrost wielkości produkcji nie może być wprost proporcjonalny do większego odłowu łososia w stadium *smolt*, gdyż istotne są tutaj także inne czynniki, czego nie zakwestionował przemysł wspólnotowy.
- (62) Co do wpływu procesu konsolidacji na obniżkę cen, przemysł wspólnotowy nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego sprzeciwu. W związku z tym jego argumenty w tym zakresie musiały zostać odrzucone.
- (63) Podsumowując, w świetle powyższych danych stwierdza się, że w przewidywalnej przyszłości wartość normalna prawdopodobnie nie wzrośnie znacząco. Szczególnie ze względu na trwający proces konsolidacji osiągnięta może zostać raczej dalsza redukcja kosztów, nawet mimo widocznej tendencji wzrostowej cen karmy (zob. motyw 51 powyżej). Dlatego też uważa się, że skonstruowana wartość normalna oparta na koszcie produkcji ma charakter trwały.

3. Rozwój cen eksportowych i wielkości produkcji w Norwegii

3.1. Ewolucja wielkości produkcji w Norwegii i wywozu do UE

- (64) Jak wynika z tabeli 2 w motywie 65, norweska produkcja łososia rosła stale w ciągu ostatnich trzech lat, a w szczególności w 2007 r., głównie ze względu na korzystne warunki biologiczne oraz w porównaniu ze słabą produkcją w 2006 r. Jednakże, jak wynika z tabeli 3 w motywie 66, dotyczącym szacowanego łącznego spożycia we Wspólnocie, wspólnotowy rynek produktu objętego postępowaniem również zwiększył się znacznie, tzn. o +9,40 % od 2006 do 2007 r., a z obserwacji dotychczasowych tendencji wynika, że powinien nadal rosnąć. Przedstawiony w tabeli 3 poniżej rozwój sytuacji pod względem konsumpcji obejmuje całość przywozu z krajów trzecich, a także sprzedaż przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym.

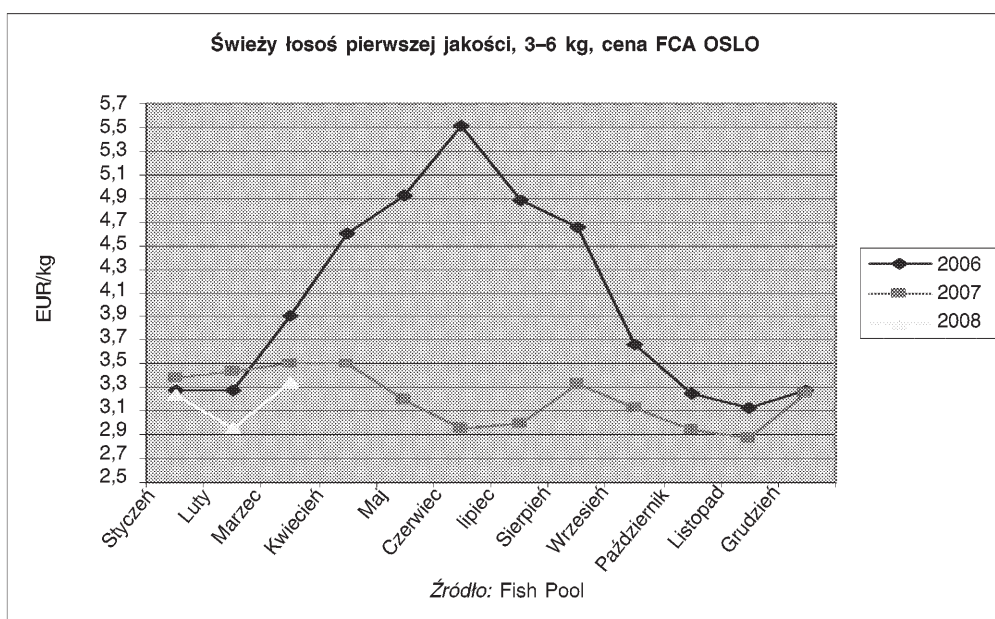
- (65) Tabela 2: Łączna produkcja łososia w tonach odpowiednika całej ryby (WFE) w latach 2003–2007 (źródło: Kontali Analysis: Miesięczny raport w sprawie łososia, styczeń nr 01/2008)

Norwegia	2003	2004	2005	2006	2007
	508 400	537 000	572 300	598 500	723 200
Rok do roku		5,63 %	6,57 %	4,58 %	20,80 %

- (66) Tabela 3: Rozwój konsumpcji (podaż z wszystkich źródeł, w tym z przemysłu wspólnotowego) łososia atlantyckiego we Wspólnocie od 2004 do 2007 r. (źródło: Kontali Analysis: Miesięczny raport w sprawie łososia, styczeń nr 01/2008).

Rok	2003	2004	2005	2006	2007
	579 200	603 100	634 600	651 000	712 200
Rok do roku		3,94 %	5,22 %	2,58 %	9,40 %

- (67) W 2007 r. według statystyk publicznych (Kontali Analysis) szacowany udział łososia norweskiego w rynku wspólnotowym osiągnął 71 % w porównaniu z 69 % w 2006 r. Wynika to w szczególności ze spadku wielkości importu z Chile, gdzie poziom produkcji spadł o 3–5 % (według różnych źródeł) w latach 2006–2007 na skutek wystąpienia choroby, która, jak się oczekuje, będzie mieć trwały wpływ na poziom produkcji co najmniej w 2008 r. i w latach następnych.
- (68) W świetle powyższego stwierdzono, że rosnący rynek wspólnotowy będzie w stanie wchłonąć dużą część produkcji norweskiej, co jednak niekoniecznie musi doprowadzić do odebrania przez nią znaczących udziałów w rynku przemysłowi wspólnotowemu. Co więcej, jak wynika z motywu 78 i dalszych, część produkcji norweskiej będzie prawdopodobnie na coraz większą skalę wywożona na rynki innych krajów trzecich, na których obserwuje się istotny wzrost. Ponadto mniejsza obecność chilijska we Wspólnocie z dużym stopniem prawdopodobieństwa przyczyni się do dalszego ograniczenia ryzyka nadmiernej podaży produktów wywożonych do Wspólnoty.
- (69) Po opublikowaniu informacji przemysł wspólnotowy wysunął argument, że sytuacja w Chile nie ma znaczącego wpływu na rynek wspólnotowy, gdyż łososi chilijski eksportowany jest głównie do Stanów Zjednoczonych, a zatem podaż na rynku wspólnotowym uzależniona jest zasadniczo od wywozu z Norwegii. Przemysł wspólnotowy stwierdził ponadto, że udział przedsiębiorstw norweskich w rynku wspólnotowym zwiększył się o kolejne dwa punkty procentowe, podczas gdy przywóz z Chile do Wspólnoty wzrósł na początku 2008 r. o 5 punktów procentowych.
- (70) Należy przede wszystkim zaznaczyć, że dane przedstawione przez przemysł wspólnotowy odnoszą się jedynie do 2 lub 3 miesięcy 2008 r., a zatem nie można z nich wyciągnąć żadnych merytorycznych wniosków. Tego typu tendencje rynkowe należy bowiem analizować w dłuższej perspektywie czasowej. Po drugie, sytuacja epidemiologiczna w Chile ma wpływ na podaż globalną, która faktycznie została ograniczona i może zostać uzupełniona dodatkową produkcją norweską.
- (71) Co do cen wywozu do Wspólnoty, niektóre ze stron zainteresowanych twierdziły, że spadły one znacząco od ODP i że w 2008 r. miały osiągnąć poziom 2,85 EUR/kg, co w połączeniu z rzekomym wzrostem kosztów, a zatem i wartości normalnej, poskutkowałoby dumpingiem. Cenę tę oszacowano, odejmując od średniej ceny przekrojowej zanotowanej w 2007 r. na giełdzie w Oslo, tzn. 3,13 EUR/kg, szacunkową wartość średniego spadku cen, wynoszącą od 0,06 EUR/kg do 0,28 EUR/kg.
- (72) Jeśli chodzi o rozwój wartości normalnej oraz zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi w motywie 47 i następujących argumenty przedstawione przez odnośne strony zainteresowane musiały zostać odrzucone.
- (73) Co do cen wywozu do Wspólnoty, to z publicznie dostępnych danych statystycznych wynika, że twierdzenia wspomnianych powyżej stron zainteresowanych nie znajdują potwierdzenia w ewolucji cen eksportowych w ostatnim okresie, przedstawionej na wykresie 1 poniżej:
- (74) Wykres 1: Ewolucja cen (FCA Oslo EUR/kg świeżego łososia pierwszej jakości – źródło: Fish Pool) w 2006 r., 2007 r. i na początku 2008 r.

- (75) Z powyższego wykresu wynika, że ceny wywozu do Wspólnoty w 2007 r. rzeczywiście były znacznie niższe niż przez dużą część ODP, tzn. w 2007 r. wynosiły od 2,88 EUR/kg do 3,51 EUR/kg. Dochodzenie wykazało jednakże, że ceny te nadal były wyraźnie wyższe od ustalonego kosztu produkcji, a zatem także wartości normalnej, w związku z czym uznano, że nie osiągnęły one poziomu dumpingowego. Co więcej, na podstawie informacji dostępnych za pierwsze trzy miesiące 2008 r. ustalono, że ceny w tym okresie wynosiły od 2,96 EUR/kg do 3,35 EUR/kg, tzn. także powyżej ustalonych kosztów. Dlatego też, biorąc pod uwagę, że wartość normalna pozostała stabilna, jak stwierdza się w motywie 47 i następnym, bardzo prawdopodobne jest, że ceny nie osiągnęły poziomu dumpingowego. Dochodzenie wykazało, że ceny pozostają pod wpływem popytu rynkowego, ale obecnie osiągnęły wyższy poziom. Należy także zaznaczyć, że takie fluktuacje cenowe są w tym sektorze normalne.
- (76) Przemysł wspólnotowy stwierdził, że na ceny eksportowe po ODP wpływ miało istnienie MIP, dzięki której utrzymują się one na względnie wysokim poziomie. W związku z tym wysunięto także argument, że w razie wygaśnięcia środków poziom cen we Wspólnocie uległby znacznemu obniżeniu. Wniosku tego nie potwierdzają ustalenia bieżącego dochodzenia, które wykazało, że wartość normalna pozostanie względnie stabilna, podczas gdy prawdopodobieństwo znacznego spadku poziomu cen wywozu do Wspólnoty jest małe. Te ostatnie ustalenia oparte są na dokładnej analizie szeregu aspektów wyszczególnionych w motywie 46, takich jak prawdopodobny rozwój wielkości produkcji i wywozu z Norwegii do Wspólnoty oraz do innych krajów trzecich. Przemysł wspólnotowy nie przedstawił żadnych informacji ani dowodów pozwalających zakwestionować poczynione w tym względzie ustalenia.
- (77) W świetle powyższego stwierdzono, że zwiększenie przywozu łososia z Norwegii do Wspólnoty nie powinno stwarzać ryzyka nadmiernej podaży na rynku wspólnotowym. Co więcej, biorąc pod uwagę sytuację pod względem kosztów produkcji i cen wywozu do Wspólnoty, ryzyko wystąpienia dumpingu wydaje się niewielkie.
- 3.2. *Ewolucja ceny eksportowej i wielkości wywozu do krajów nienależących do UE*
- (78) Dochodzenie wykazało, że Wspólnota jest i prawdopodobnie pozostanie głównym rynkiem dla łososia norweskiego, natomiast kolejne miejsca zajmują Rosja i Japonia. Ponadto tworzą się nowe rynki łososia, na których wielkość przywozu z Norwegii rośnie od kilku ostatnich lat, przy czym oczekuje się, że tendencja ta utrzyma się w przyszłości (zob. motyw 82 i następne). Dochodzenie wykazało bowiem, że producenci norwescy przygotowani są do zaopatrywania tych rynków w przyszłości, gdyż udało im się nawiązać stosunki z miejscowymi odbiorcami oraz ustanowić placówki dystrybucji/sprzedazy, co świadczy o poważnym zainteresowaniu norweskich producentów eksportujących tymi rynkami.
- (79) Niektóre strony zainteresowane argumentowały, że dotychczasowe doświadczenia wskazują na niestabilność rynku rosyjskiego, a zatem nie można przewidzieć, czy popyt na tym rynku rzeczywiście będzie rósł oraz czy w związku z tym norwescy producenci eksportujący będą w stanie w przyszłości wywozić więcej na ten rynek. Te same strony argumentowały, że sprzedaż eksportowa z Norwegii do Japonii wykazywała w ciągu ostatnich pięciu lat tendencję spadkową, a zatem także w tym przypadku brak pewności, czy większa produkcja norweska może być rzeczywiście wywożona na rynek japoński.
- (80) Jednakże co do Rosji, dochodzenie wykazało, że rynek o wielkości ok. 61 tys. ton nadal rośnie oraz nie ma podstaw do zakładania, że tendencja ta nie utrzyma się w przewidywalnej przyszłości.
- (81) Łączny wywóz łososia z różnych krajów produkcji do Japonii wykazał w 2007 r. spadek o 15 % w porównaniu z 2006 r. Niemniej jednak podczas gdy niektóre z krajów dostarczających ograniczyły wywóz do Japonii, Norwegia zdołała zwiększyć swój udział w rynku z 52 % w 2006 r. do 66 % w 2007 r. (źródło: Kontali Analysis). Jak wspomniano w motywie 67 powyżej, na wydajności produkcji w Chile, a co za tym idzie na ogólnej wielkości wywozu z tego kraju, więc także do Japonii, silnie odbiła się sytuacja epidemiologiczna. Norwegii udało się zatem przejąć od Chile udział w rynku i oczekuje się, że sytuacja taka utrzyma się co najmniej do 2009 r., jak wspomniano w motywie 67.
- (82) Jak wynika z tabeli 4 w motywie 85, wywóz z Norwegii na inne nowe rynki światowe, takie jak Europa Wschodnia (Ukraina, Białoruś) i Daleki Wschód (Chiny, Korea Południowa, Hongkong, Tajlandia), także znacznie wzrósł i wbrew twierdzeniom stron zainteresowanych objętych postępowaniem rynki te z wszelkim prawdopodobieństwem wchłaniać będą w nadchodzących latach coraz większą część produkcji norweskiej.

- (83) Ustalono, że ceny eksportu FCA Oslo do Wspólnoty oraz do innych krajów trzecich są na podobnym poziomie, stwierdzono zatem, że wszystkie rynki są porównywalnie atrakcyjne, jeżeli popyt jest wystarczający. Gdy produkt objęty postępowaniem sprzedawany jest w postaci świeżej lub chłodzonej, zwykle jest transportowany do UE samochodami ciężarowymi. Jeżeli sprzedawany jest do dalszych miejsc przeznaczenia, do których samochód ciężarowy nie może dotrzeć w określonym czasie, produkt objęty postępowaniem transportowany jest drogą powietrzną.
- (84) W świetle powyższego stwierdza się, przy założeniu, że pozostałe czynniki pozostają bez zmian, że obniżona produkcja łososia w Chile, której spadek w 2007 r. wyniósł 3–5 %, wynikająca z sytuacji epidemiologicznej, przyczyni się do zahamowania wzrostu podaży światowej w 2008 r. i zapewni producentom norweskim możliwości zbytu na rynkach takich jak Japonia, Stany Zjednoczone oraz na innych nowych rynkach, w których producenci chilijscy posiadali znaczne udziały.
- (85) Tabela 4: Rozwój rynku (wywóz) łososia atlantyckiego z Norwegii – 2006 r. w porównaniu z 2007 r. (wielkość w tonach, zaokrąglona – źródło: Norweska Rada Wywozu Produktów Rybnych).

	Wielkość w 2006 r.	Wielkość w 2007 r.	Zmiana
UE	438 569	509 273	16,1 %
Japonia	26 703	28 846	8,0 %
Rosja	39 998	61 248	53,1 %
USA	10 752	14 136	31,5 %
Ukraina	6 518	13 617	109 %
Chiny	5 284	9 021	71 %
Korea Południowa	6 037	7 613	26 %
Tajlandia	3 177	7 887	148 %

- (86) Przemysł wspólnotowy zakwestionował powyższe ustalenia, twierdząc, że rozwój wielkości wywozu z Norwegii do innych krajów trzecich na początku 2008 r. wykazywał inną tendencję, tzn. wywóz do tych krajów w ujęciu absolutnym uległ zmniejszeniu, a zatem łączny wzrost wielkości wywozu był niższy niż w 2007 r. oraz

niższy niż wzrost wielkości wywozu do Wspólnoty w tym samym okresie.

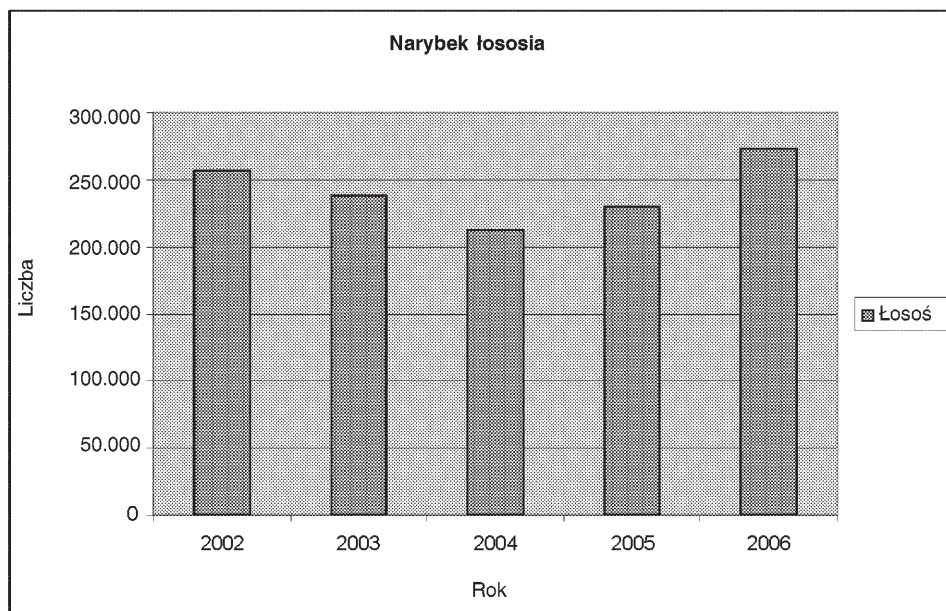
- (87) Dochodzenie wykazało, że dane o wywozie na początku 2008 r. różnią się znacznie zależnie od źródła. Tak więc dane Kontali Analysis wskazują na znacznie silniejszą tendencję wzrostową w tym samym okresie. Ponadto, jak wspomniano w motywie 70, uzyskanie wiarygodnego obrazu sytuacji rynkowej wymaga analizy w dłuższej perspektywie czasowej. Argumenty przemysłu wspólnotowego nie pozwalają zatem zakwestionować ustaleń odnoszących się do rozwoju wielkości wywozu do innych krajów trzecich.

4. Wielkość produkcji i możliwości produkcyjne Norwegii

- (88) Poziom produkcji w Norwegii, tzn. maksymalna dopuszczalna biomasa, zależy głównie od liczby koncesji produkcyjnych udzielanych przez władze norweskie oraz od zdolności hodowców ryb do osiągnięcia największej możliwej produkcji w granicach określonych udzieloną im koncesją. Inne okoliczności, które mogą przyczynić się do wzrostu produkcji łososia, to np. korzystne czynniki biologiczne i meteorologiczne oraz usprawnienie procesu hodowli ryb dzięki nowoczesnym urządzeniom. Natomiast epidemia choroby ryb może poważnie ograniczyć produkcję i doprowadzić do zmniejszenia liczby odłowionych ryb, podobnie jak w Chile w 2007 r.
- (89) Zdaniem niektórych stron zainteresowanych wzrost produkcji narybku odnotowany w Norwegii od 2006 r. (rzekomo wynoszący 20 % w latach 2006–2008) stanowi poważny wskaźnik, że wielkość produkcji łososia w Norwegii znacznie wzrosła w ciągu kolejnych dwóch lat, doprowadzając do sytuacji nadmiernej podaży. Na tej podstawie oraz biorąc pod uwagę szczególnie duży odłów w 2007 r., strony te argumentowały, że w 2008 r. (i później) wielkość produkcji w Norwegii będzie znacznie większa i wyraźnie wykróczy poza możliwości wzrostu rynków eksportowych, a w szczególności rynku wspólnotowego. Strony te twierdziły, że jeżeli zwiększony odłów, jaki w 2007 r. odnotowano w norweskim sektorze hodowli łososia, powtórzy się w 2008 r., nadwyżka lub wielkość produkcji niesprzedanej może osiągnąć od 20 000 ton do 91 000 ton przy szacunkowym poziomie produkcji wynoszącym 870 000 ton WFE, tzn. o 150 000 ton większym niż w 2007 r.

- (90) Dochodzenie nie potwierdziło powyższych zastrzeżeń. Jest prawdą, że w 2006 r. doszło do wzrostu produkcji narybku, odpowiadał on jednak wzrostom w latach poprzednich i nie można go uważać za wyjątkowy, co potwierdza wykres 2 poniżej:

(91) Wykres 2: Liczba sztuk wyprodukowanego narybku łososia (w tys. sztuk – źródło: SSB Norway)

(92) Ponadto kombinacja różnych czynników, takich jak śmiertelność, przepisy rządowe określające maksymalną dopuszczalną biomasę oraz mniejszy odłów łososia w stadium smolt w 2008 r. sprawia, że według Kontali Analysis szacunkowa produkcja łososia w 2008 r. powinna wzrosnąć zaledwie o 6 %, tzn. z 723 000 ton WFE w 2007 r. do 770 000 ton w 2008 r., czyli o 47 000 ton WFE. Dane liczbowe dotyczące słabszego rozwoju biomasy w 2008 r. znajdują poparcie w danych o sprzedaży karmy, wskazujących na znaczący spadek w 2008 r. w porównaniu z 2007 r. (źródło: Havbruksdata i FHL).

(93) Po opublikowaniu informacji przemysł wspólnotowy ponownie przytoczył argument, że wielkość produkcji w Norwegii prawdopodobnie znacząco wzrośnie, i przedstawił dodatkowe dane dotyczące wielkości odłowów, zasobów i ilości narybku, odnoszące się do początku 2008 r. Podobnie jak powyżej uznano, że dane dotyczące jedynie dwóch miesięcy roku jako takie nie są miarodajne, a zatem nie pozwalają na zakwestionowanie przedstawionych powyżej ustaleń w odniesieniu do rozwoju wielkości produkcji w Norwegii.

(94) W związku z tym i w świetle dostępnych informacji, mimo że wielkość produkcji w Norwegii wykazuje tendencję zwyżkową, nie jest prawdopodobny dramatyczny wzrost produkcji w niedalekiej przyszłości, o jakim mówią wspomniane powyżej strony zainteresowane. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 82 i dalszych, ewentualna większa produkcja raczej nie zostanie w całości wywieziona do Wspólnoty, bardziej prawdopo-

dobne jest natomiast, że zostanie skierowana na rynki innych krajów trzecich, gdzie popyt znacznie wzrasta. Poza tym ze względów przedstawionych w motywie 71 i dalszych, oczekuje się, że wywóz do Wspólnoty nie będzie dokonywany po cenach dumpingowych.

5. Sytuacja przemysłu norweskiego

(95) Na koniec szczególną uwagę poświęcono sytuacji przemysłu norweskiego w ogóle, a zwłaszcza w ODP. Dochodzenie wykazało zatem, że wbrew temu, co ustalono w trakcie dochodzenia pierwotnego, rentowność przedsiębiorstw działających w norweskim sektorze akwakultury jest wysoka. Wynika to częściowo z odbywającego się na dużą skalę i nadal trwającego procesu konsolidacji, dzięki któremu sektor bardzo zyskał na efektywności i sile. Odzwierciedla to także struktura własności przedsiębiorstw objętych postępowaniem – w grupie producentów eksportujących silnie reprezentowany jest szereg norweskich i globalnych funduszy inwestycyjnych i emerytalnych. Także pod tym względem ustalenia dochodzenia pierwotnego były odmienne.

(96) Ponadto dochodzenie wykazało, że od tego czasu producenci norwescy zyskali mocno ugruntowaną pozycję na rynku wspólnotowym, zapewniając ok. 80–90 % łącznej wielkości trafiającej na ten rynek produkcji. Ustalono, że takie powiązanie z norweskim przemysłem przedsiębiorstwa we Wspólnocie produkują łososia przeznaczonego w dużej części na rynek wspólnotowy i w dużej części na tym rynku go sprzedają.

- (97) Należy także zaznaczyć, że norweskie firmy matki takich przedsiębiorstw same prowadziły wywóz do Wspólnoty na dużą skalę.
- (98) W związku z tym stwierdzono, że norweskie firmy matki przedsiębiorstw produkcyjnych działających we Wspólnocie co najmniej w równym stopniu odczują niekorzystny wpływ ewentualnego poważnego spadku cen na rynku wspólnotowym, spowodowanego przywozem po cenach dumpingowych z Norwegii. W konsekwencji zasadne było założenie, że dla norweskich producentów eksportujących przyczynianie się poprzez praktyki dumpingowe do spadku cen łososia hodowlanego we Wspólnocie byłoby co najmniej pozbawione sensu ekonomicznego. W sposób bezpośredni zmniejszyłoby to rentowność sektora, a także miałyby niekorzystny wpływ na notowane na giełdzie akcje tych przedsiębiorstw, przy czym, jak wspomniano w motywie 95, ich akcjonariuszami są duże fundusze inwestycyjne i emerytalne.
- (99) W świetle powyższego zasadne było stwierdzenie, że w interesie norweskich producentów eksportujących leży unikanie sytuacji wiążących się ze spadkiem cen na rynku oraz utrzymanie orientacji na zysk. W rezultacie ryzyko ponownego wystąpienia w przewidywalnej przyszłości praktyk dumpingowych ze strony norweskich producentów eksportujących uznano za ograniczone.
- (100) Przemysł wspólnotowy zakwestionował powyższe ustalenia, twierdząc, że dobra sytuacja producentów norweskich w ODP nie miała trwałego charakteru oraz że po ODP stanęli oni w obliczu problemów finansowych, a niektórzy z nich na początku 2008 r. nawet wykazali straty. Przemysł wspólnotowy stwierdził również, że zdecydowana większość producentów norweskich nie ma żadnych spółek zależnych na rynku wspólnotowym, a zatem na tej podstawie nie można wyciągnąć wniosku, że dumping nie wystąpi ponownie. Ponadto wysunięto argument, że w razie wygaśnięcia środków producenci norwescy posiadający spółki zależne na rynku wspólnotowym zmniejszą swoją produkcję we Wspólnocie, a zwiększą produkcję w Norwegii.
- (101) Co do sytuacji finansowej producentów norweskich należy zaznaczyć, że poniesione przez niektórych z nich straty związane były z ich inwestycjami w Chile i sytuacją epidemiologiczną w tym kraju. Te szczególne okoliczności dotyczyły jedynie niewielkiej liczby producentów norweskich. Poza tym przedstawione informacje odnoszą się tylko do początku 2008 r. i nie pozwalają na wyciąganie jakichkolwiek ogólnych wniosków o wynikach tych przedsiębiorstw w skali całego roku. Jeśli chodzi o firmy produkcyjne we Wspólnocie, będące

własnością przedsiębiorstw norweskich, oraz jak przyznaje przemysł wspólnotowy, mimo że liczba przedsiębiorstw mających spółki zależne we Wspólnocie jest ograniczona, to są one odpowiedzialne za większą część łącznej produkcji norweskiej, a zatem uznano ten czynnik za istotny. Argument, że należące do przedsiębiorstw norweskich spółki produkcyjne we Wspólnocie ograniczą produkcję w razie uchylecia obowiązujących środków, nie jest poparty żadnymi dowodami. Dlatego też argumenty te musiały zostać odrzucone.

6. Wniosek

- (102) Dochodzenie wykazało, że dumping w ODP był na poziomie *de minimis*. Ponadto z dochodzenia wynika, że nie ma powodów, aby oczekiwać wzrostu wielkości produkcji w Norwegii wykraczającego poza tradycyjne tempo wzrostu i przez to prowadzącego do znacznego zwiększenia wielkości wywozu z Norwegii do Wspólnoty. W toku dochodzenia ustalono także, że ryzyko istotnego spadku norweskich cen eksportowych do poziomu dumpingowego w przewidywalnej przyszłości jest ograniczone, głównie ze względu na fakt, że nie oczekuje się dużej nadprodukcji w Norwegii, która mogłaby wywołać taki spadek cen. W szczególności wartość normalna, która prawdopodobnie utrzyma się na stabilnym poziomie, była znacznie niższa od ceny eksportowej w ODP, tzn. normalne fluktuacje wynikające ze zmiennego charakteru rynku i wywołane nimi tymczasowe spadki cen eksportowych prawdopodobnie nie będą automatycznie skutkować dumpingiem. Ponadto uznano, że w związku ze zmianą sytuacji norweskiego sektora akwakultury, który stał się wysoce rentowny i którego akcje są notowane na giełdzie, a także z istotną obecnością we Wspólnocie przedsiębiorstw produkcyjnych będących własnością firm norweskich, ponowne wystąpienie praktyk dumpingowych w przewidywalnej przyszłości nie jest prawdopodobne. Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe czynniki, stwierdzono, że prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia dumpingu jest niskie i nie uzasadnia dalszego utrzymywania w mocy środków antydumpingowych.
- (103) Z tego względu bieżący przegląd okresowy powinien zostać zakończony, a środki obowiązujące w odniesieniu do przywozu łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii powinny zostać uchylone.

E. SPECJALNY MONITORING

- (104) Jak wyjaśniono powyżej, oczekuje się, że w przewidywalnej przyszłości warunki rynkowe, tzn. podaż i popyt, pozostaną stabilne, a zatem nie występuje widoczne ryzyko ponownego wystąpienia dumpingu. Wszystkie przeanalizowane wskaźniki potwierdzają bowiem zasadność oczekiwań, że wielkość wywozu do Wspólnoty nie zwiększy się znacznie oraz że ceny eksportowe pozostaną na poziomie niedumpingowym.

- (105) Niemniej jednak z uwagi na pewną nieprzewidywalność warunków rynkowych, wynikającą głównie z charakteru produktu (towar nietrwały), uznano za właściwe ściśle monitorowanie rynku oraz dokonanie przeglądu sytuacji, jeżeli dostępne będą wystarczające dowody *prima facie*, że warunki rynkowe uległy istotnej zmianie. W takim przypadku rozważone zostanie wszczęcie dochodzenia *ex officio*, jeżeli okaże się to konieczne.
- (106) Monitorowanie powinno być ograniczone czasowo do pierwotnie przewidzianego terminu wygaśnięcia środków ostatecznych nałożonych rozporządzeniem (WE) nr 85/2006, tzn. do dnia 21 stycznia 2011 r.

F. UJAWNIENIE

- (107) Strony zainteresowane zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza się zakończyć bieżący przegląd okresowy i uchylić obowiązujące cło antydumpingowe na przywóz produktu objętego postępowaniem. Wszystkie strony miały możliwość przedstawienia uwag. Uwagi stron zainteresowanych zostały uwzględnione, jeżeli uznano je za stosowne i poparte dowodami,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł

Częściowy przegląd okresowy środków antydumpingowych, mających zastosowanie do przywozu łososia hodowlanego (innego niż dziki), filetowanego bądź niefiletowanego, świeżego, chłodzonego lub mrożonego, obecnie objętego kodami CN ex 0302 12 00, ex 0303 11 00, ex 0303 19 00, ex 0303 22 00, ex 0304 19 13 oraz ex 0304 29 13, pochodzącego z Norwegii, wszczęty zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96, zostaje niniejszym zakończony.

Ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem (WE) nr 85/2006 na wspomniany powyżej przywóz, zostaje niniejszym uchylone.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 lipca 2008 r.

W imieniu Rady
E. WOERTH
Przewodniczący